

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעגן נחל נובע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

א חיורת אין פרשה

דיבורים מחיים לשולחן השבת לאור רבינו הקדוש ז"ע

מחלוקת בינו לבין קונו

מדוע 'שעת הקירוב' עם הבן היקר הסתיימה בעוגמת נפש? | מהו חידושו הגדול של רבינו בעצת ההתבודדות? | הפסוק שהחיה את רבינו הקדוש בעצמו קודם הסתלקותו

להתבודדות אמיתית הוא לבוא אל השי"ת, לעמוד מולו בהכנעה, ולומר בכל יום מחדש:

"ריבנו של עולם, אני מודה - הכעסתי אותך מאוד היום. ציערתי אותך, נפלתי, לא הייתי בסדר. וגם אתה, אבא, העברת אותי היום דברים שגרמו לי להרבה צער, כעס וכאב. אני יודע בוודאות שזה לטובתי, אבל כרגע כואב לי מאוד. יש בינינו עכשיו בחינה של מחלוקת. אבל אבא - אני רוצה עכשיו לפתוח דף חדש! אני אפתח איתך דף חדש, אני לא יסתכל על כלך מה שעובר עלי, ואני יתאמץ להתקרב אליך מחדש, ואתה תפתח איתי דף חדש, ותסלח לי על הכל. בוא נתחיל מהתחלה".

כשאנו באים בגישה כזו של התחדשות - הזיקן של בלק נופל. המחלוקת מתבטלת, והקב"ה, כביכול, נענה לנו ופותח איתנו מיד דף חדש ומאיר.

הסוד שמעל הכל - אני היום ילדתיך

כוח ההתחדשות הזה היה כל כך יסודי אצל רבינו הקדוש, עד שהוא ליווה אותו ממש עד נשימתו האחרונה.

לרבינו היה רצון ותשוקה יקדת: להאיר את כל העולם, להפוך את כל ישראל לצדיקים. אך המניעות גברו, ורבים נכשלו.

כיצד רבינו הקדוש בעצמו לא נפל לייאוש וזקנה?

מגלה מוהר"ת סוד פלאי. סמוך להסתלקותו, אמר רבינו שהוא מחיה ומחזק את עצמו עכשיו רק עם מאמר אחד: "אני היום ילדתיך".

להתחיל כל פעם מחדש, עד שהימים הראשונים יפלו, ויתגלה באמת שהכל היה לטובה (ליקו"מ מילה ד, ז).

שבת בלק, אם כן, אינה רק שבת שמתחדשים לקיים את עצת ההתבודדות, אלא שבת שמגלים בה שכל ההתבודדות עומדת על ההתחדשות.

מחלוקת בינו לבין קונו!

התסכול הקפוא שחווה אותו אב אל מול בנו, מוכר היטב לכל מי שניסה פעם לגשת אל היער או לחדר כדי להתבודד, בעוד ליבו עמוס במטענים וכעסים.

העצה לכך נמצאת בפרשה זו, בשמה של הפרשה - 'בלק', הרומז לעצת ההתבודדות: "היינו שצריך כל אחד לדבר שיחה ותפילה בינו לבין קונו" (שערי אפרים בלק).

להבנת הענין נקדים נקודה עמוקה שדורשת בירור:

רבינו הקדוש מגלה שבינו הוא לשון מחלוקת, 'בין התכמים, היינו שיש פירוד ומחלוקת ביניהם' (ליקו"מ סד). ואם כן, המושג 'בינו לבין קונו' טומן בחובו קושי עצום: יש מחלוקת וכעס, כביכול, בינינו לבין השי"ת!?

כשאנחנו באים להתבודדות, אנו מגיעים בדיוק כמו אותו אב ובנו. מצד אחד, הקב"ה כביכול 'כועס' עלינו, לא התנהגנו כראוי, לא שמענו בקולו. מצד שני, בתוך תוכנו, גם אנו מלאים בתרעומות ומחלוקת על ההנהגה שלו עמנו, "למה ככה קשה לי בעבודת ה'? למה מתגברים הקשיים הגשמיים יותר ויותר? למה עוברים עלי כאלו מניעות ויסורים?"

האם אפשר לנהל 'שעת קירוב' עם השי"ת כשהלבבות מלאים במחלוקת והקפדות? איך אפשר לפתוח את הפה כשאנו מרגישים שקיבלנו כביכול 'סטירות', וגם אכזבו את אבינו שבשמים!?

להכניע את הזיקן - החידוש שבהתבודדות

התשובה טמונה בסוד שמתגלה בליקו"ה (ברכות השחר ה, פג), מוהר"ת מבאר שבלק מייצג את הזיקן - הזקנה, השגרה והחוסר בהתחדשות. רבינו אמר שהוא שונא 'זקן' - מישהו שמתיישן, שחי את העבר ולא מסוגל להתחדש.

שהרי עצם עבודת ההתבודדות מופיעה בספרי קדמונים רבים, ואף נפסקה להלכה במשנה ברורה, המדריך כי ראוי לאדם להתבודד ולחשב דרכיו בכל יום או לפחות פעם בשבוע.

החידוש העיקרי של רבינו הוא ההתחדשות שבה. הבסיס

שעת קירבה או שעת מחלוקת?

באולם הכינוסים ישבו עשרות אבות בציפייה. על הבמה עמד משפיע ומחנך נודע, והסביר בנהמת לב על הנחיצות הקריטית של 'שעת קירוב' יומית בין אב לבנו.

"אתם חייבים לפנות זמן", זעק המשפיע, "לשבת עם הילד בנחת, להקשיב לו באמת, לשמוע מה עובר עליו ובלימודים. לתת לו חום ואהבה. דקות אלו יתנו לו חיות ועוז לכל היום כולו".

באחת השורות ישב אבא אחד שהנהן בראשו, אך בתוך לבו נאנח במוריות, "איך אפשר לשבת איתו במנוחת הנפש? הילד עושה צרות מהבוקר עד הערב. אינו שומע בקולי, המלמד בחיידר מתלונן עליו, הוא מצער את אמו והופך את הבית לדירת מערכה. מאיפה אבא סבלנות בשבילי?"

המציאות טפחה על פניו מיד כשחזר. שעת ארוחת הערב הגיעה, הילד השתולל וסירב לאכול, וברגע של זעם הטיח את צלחת המרק על הרצפה. סבלנותו של האב פקעה, והוא נתן לילד סטירה מצלצלת.

הבית נרגע בקושי. הילד נשלח להתארגן לשינה. פתאום נזכר האב ב'שעת הקירוב'. המצפון הציק לו, והוא החליט שזה הזמן ליישם.

כשהוא עדיין כעוס ורוגז מבפנים, עטה על פניו חיוך מאולץ, "חמודי, עכשיו אנחנו בשעת קירוב מיוחדת! אנחנו הולכים לדבר, לשמוח, ויהיה לנו ממש תענוג יחד. נו, תספר לאבא, איך עבר עליך היום בחיידר?"

הילד הביט בו במבט קפוא ופגוע.

"מה?", הוא סינן בעלבון צורב, "גמרת לכעוס? גמרת לתת לי סטירות? עכשיו אתה פתאום רוצה לשמוע מה קורה איתי?"

האבא רתח מבפנים, 'חוצפן קטן! מגיע לילד הזה הרבה יותר סטירות. רק מפני שאני אוהב אותו ריחמתי עליו ונתתי לו רק סטירה אחת פעם ביובל, וככה הוא מעז לענות לי?"

'שעת הקירוב' המהוללת התרסקה לחלוטין. שניהם ניסו לנהל שיחה, אך כל אחד היה מלא בכעסים ומטענים על השני. אף אחד לא באמת היה מוכן לפתוח את לבו.

- האם אפשר לנהל שעת קירוב עם השי"ת כשהלבבות מלאים במחלוקת והקפדות?

מושגים בחסידות ובפנימיות התורה
לאור דרכו של רביה"ק זי"ע

בהם

ביטול היש

ההבדל הדק בין 'אני לאיך' | הדיפיקה באישון ליל על
דלתו של המגיד ממעזריטש | העבודה המופלאה
שגילה רבינו - לחזור בכל פעם אל הישות

מי הוא זה שקורא לעצמו 'אני'?

חסידים מספרים מעשה שאירע עם הרה"ק רבי אהרן הגדול מקרלין זיע"א. בימי אברכותו, נסע רבי אהרן להסתופף בצילו של רבו הגדול, המגיד ממעזריטש זיע"א. הדרך הייתה ארוכה ומפרכת, ורבי אהרן הגיע לעירו של המגיד באישון לילה חשוך וקר.

מתוך תשוקה עצומה לראות את פני קדשו של רבו, לא המתין רבי אהרן לאור הבוקר. הוא מיהר אל ביתו של המגיד ודפק קלות על הדלת.

מתוך הבית נשמע קולו הקדוש של המגיד שואל, "מי שם?"

רבי אהרן, מתוך פשיטות ורגילות, ענה במילה אחת, "אני".

דממה השתררה מעבר לדלת. חלפו שניות, והדלת לא נפתחה. לפתע, שמע רבי אהרן את קולו של המגיד וזעק מנהמת לבו בקול חרדה שזעזע את קירות הבית:

"מי הוא זה ואיזה הוא שמעו פניו לקרוא לעצמו 'אני'? הרי 'אני' יש רק אחד בעולם, והוא בורא כל העולמים, שהוא אמר 'אנוכי ה' אלוהיך'! איך יעו בשר ודם, עפר ואפר, להשתמש במילה 'אני'?"

הדברים פלחו את לבו של רבי אהרן כחץ מתלטה. הוא הבין באותו רגע את גדול תביעתה של החסידות: ההכרה בכך שהאדם כשלעצמו אינו מציאות עצמית, וכל תחושת האינדיבידואליות שלו היא למעשה דמיון שמסתיר את אור השי"ת.

רבי אהרן נפל במקומו והתעלף מגודל החרדה וההשגה, ומאותו הלילה החל בעבודה הנוראה של 'ביטול הישות'.

סוד הצמצום והיש מאין

כדי להבין לעומק את המושג 'ביטול היש', עלינו להכנס לשורש הענין כפי שהתבאר בכתבי הארי"י:

בטרם נברא העולם, היה רק אור אין סוף ממלא את כל המציאות. כשעלה ברצונו לברוא העולם, כביכול צמצם את אורו והותיר 'חלל פנוי', ובתוכו ברא את העולם שלנו (ע"ח א, ב).

תהליך זה נקרא בקבלה 'יש מאין' - בריאת מציאות מוחשית, מוגבלת וחומרית (יש), מתוך אלוהות אינסופית (אין).

תכלית הבריאה כולה היא תהליך הפוך:

שהייש יכיר מאיפה הוא בא, ויבטל את עצמו חזרה אל ה'אין' (ליקו"מ ד). כלומר, העולם הגשמי והחומרי שנראה לנו כמציאות קיימת, צריך להכיר בכך שהוא בעצם אפס ואין בלעדי החיות האלוהית המקיימת אותו בכל רגע ורגע.

להפוך את האני לאיך

הבעש"ט הקדוש ותלמידיו, הורידו סוד זה אל עבודת כל אחד מישראל:

סוד ה'צמצום' והבריאה של היש מאין אינו רק תהליך שקרה בתחילת הבריאה, אלא זהו תהליך שמתרחש בתוך ליבו של האדם בכל יום.

תחושת הישות של האדם - הגאוה שלו, המחשבה שיכחיז ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה - היא היא ההסתרה הגדולה ביותר של האלוהות. לכן, העבודה המרכזית בחסידות היא 'ביטול הישות'.

הבעש"ט הסביר זאת בדרך רמז: המילים 'אני' ו'איך' מורכבות מאותן אותיות. כל ההבדל הוא היכן נמצאת האות יו"ד הרומזת להקב"ה בעצמו. כשאדם שם את עצמו במרכז, הוא שם את היו"ד בסוף, והוא נעשה 'אני'. אך כאשר הוא שם את הקב"ה במרכז, הוא הופך את האני לאיך (ע"פ תולדות יעקב יוסף פר' קדושים).

ביטול האני על ידי גילוי אור אינסוף בתוכי

עד כאן, הכל נפלא וגבוה. אבל כאן עולה שאלה נוקבת: איך עושים את זה? הרי לומר 'אני שום דבר' זה קל, אך בתוך תוכנו, הטבע האנושי צועק את קיומו. בשר ודם מלא בצרכים, ברצונות, בכאבים ובתאוות. כיצד יכול אדם פשוט, שאינו מהצדיקים הגדולים, לבטל את הישות שלו באמת?

סוד זה - גילה רבינו הקדוש - נעשה ע"י ההתבודדות, על ידה אפשר לבוא לידי ביטול, "על ידי שמתבודד ומפרש שיחתו בינו לבין קונו, זוכה לבטל כל גשמיותו, ולהכלל בו יתברך" (ליקו"מ נב).

אך מהו הביטול שאליז זוכים מכח ההתבודדות?

כדי להבין לעומק את כוונת רבינו הקדוש בעבודת 'ביטול היש', עלינו להבחין הבחנה דקה מן הדקה בין שתי דרכים בעבודת ביטול היש:

הדרך הראשונה בביטול היש, היא דרך של 'שליה'.

בדרך זו, האדם מתבונן בשפלותו ובקטנותו מול הקב"ה, "אני לא כלום, אני עפר ואפר" (שארית ישראל דרוש א). הגם שזו עבודה קדושה, אבל היא עלולה להיות מסוכנת מאוד עבור רבבות עמך בית ישראל. כשאדם עסוק כל היום בלומר לעצמו שהוא 'לא כלום', הוא עלול ליפול לעצבות ולייאוש.

אבל רבינו מגלה דרך שנייה ועמוקה יותר. ביטול אמיתי אינו לשבור ולרסק את האינדיבידואל עד שלא יישאר ממנו זכר, אלא למצוא את האלוהות בתוך האינדיבידואל.

כאשר האדם מחפש ומוצא את אור השי"ת שוכן בתוך תוכו, "הקב"ה נמצא פה, בתוכי, ממש עכשיו", ממילא, הישות שלו מתבטלת אל השי"ת.

האינדיבידואל מתבטל ע"י האור שמקיף אותו - ולא מחמת קטנותו ועליבותו.

כשהאדם מגלה ש'מלא כל הארץ כבודי' מתקיים בתוך נפשו, כשהוא מבין שכל רצון טוב, כל דיבור של תפילה, וכל נקודה טובה שבו, הם למעשה גילוי של אינסוף בתוך גבולות גופו - אז ממילא הישות והגאוה שלו מתבטלות מאליהן. כי איך יכול אדם להתנאות או להרגיש 'יש נפרד', כשהוא מכיר בכך שהמלך בכבודו ובעצמו יושב בתוך ליבו...

לשוב ולגלות אלוהות בתוך הישות

אך כאן, מתגלה לנו עומק נוסף:

בדרך הראשונה של ביטול היש, היעד הסופי הוא הביטול. האדם שואף להגיע למצב שבו הישות שלו מתבטלת לגמרי מול הקב"ה. אולם, בדרך שגילה רבינו הקדוש אנו מגלים שהביטול הוא רק ההתחלה.

עבודה זו היא נקראת 'רצוא ושוב'!

משום שתענוג השי"ת אינו דווקא בזה שאנו הופכים ל'אפס'. התענוג הגדול ביותר לפניו יתברך, הוא דווקא כאשר אנו לוקחים את האור האינסופי, ומגלים אותו בתוך הישות, "ואבית תהילה - משוכני עפר".

לכן, החידוש הוא שגם לאחר שהאדם זכה לבטל את עצמו ולמצוא את האלוהות בתוכו - הוא מצוה 'לשוב' ולהתלבש בתוך הישות שלו. לא כדי להישאר בה, חלילה, אלא כדי לעשות בה תיקון - לגלות שוב את האלוהות בתוכו.

זוהי עבודה שאין לה סוף, האדם מתבטל, מגלה את האור אין סוף, ואז חוזר לישותו, רק כדי לגלות בה את האור אין סוף מחדש. אין כאן מנוחה, יש כאן תנועה מתמדת, ותענוג ושעשועים להשי"ת שאינם כלים לעולם.

טייערער רחסידי'ישער מקורב!

התחבר לאחת מהחבורות שע"י לחיותנו' ורהיחיה עצמך!

יחד של התבודדות

אין בדידות בעולמי כאותה שעה שבה הנני בין אנשים.

אין "יחד" בחיי כאותו זמן שבו אני אך ורק איתך עמך ואצלך, בהתבודדות.

חצויה הנפש לשניים.

"מחצית חיצונה" היא זאת הגלויה לעיני הסובבים. נראית להם ונשמעת באזנם. היא המדוברת אליהם, היא השומעת אותם והיא העונה.

אך באותה שעה קיימת בתוכי "מחצית פנימית" – הידועה רק לך, יצורי קיומי.

בין כל רואי ושומעי – אין מבין ללבה, שומע קולותיה, יודע על קיומה.

ולפעמים נסתרת גם ממני, אף כי ארגיש בקיומה.

לא תמיד אדע לפענח צפונותיה. יש שמשימעה רחשי כאב או שלוח, געגוע או רצונות – וגם כשהם כבר רוחשים וזוחלים עד אוזני החיצונית, נלחשים דברים אחרים לגמרי ממה שאמרה באמת.

וכך יושבת בדי, צפונה בתוך תוכי, הומיה וצופיה בכליון עינים – מתי, מתי יבוא הרגע אשר בה אני גם לה לבוא לידי גילוי והתחברות.

מתי אפתח בהתבודדות.

אילו וכיתי, היתה "המחצית החיצונה" משרתת תמיד רק אותה.

מעמידה רק לרשותה את כל חושיה החיצוניים.

או אז היו עיני ולשוני ושמייעתי ורצונותי וכלי מעשי – מבטאות אך ורק אותה.

כלומר, אותי.

"פי עקר עצמיית האדם, מה שנקרא אצל האדם 'אני' – הוא הנשמה, שהיא עצם הקיים לעד" (ליקו"מ כב).

או אז לא היו בי שתי מחציות חלוקות, כי אם מהות אחת שלימה – פנימית וחיצונית – אשר כולה אליך.

או אז הייתי "אני".

ומשאני זוכה עדיין – כלואה בתוכי המחצית הפנימית בלא עינים, בלא קול, בלא ידיים. רק מבעבעת בכיסופין נוראים לדבקה בך, מקור מחצבתה יתברך שמך, וחפצה לעשות רצונך. לקחת עמה אליך גם את החיצונה.

ומאו נתן לה רבינו הקדוש פתחון פה אליך, יושבת וממתנת עד כלות להתבודדות.

"שמןקטן ועד גדול אי אפשר להיות איש קשר באמת, פי אם על ידי התבודדות".

ועד אז, אתהלך בין הבריות ואדברה אליהם ואשמע דיבורם אלי. אסתכל לעברם ויסתכלו בי. אתנהל מולם – מתוך חצי חיצון הפונה לעברם והם פונים אלי – תחת זאת שיהיה פונה כבר אל פנימיותו.

אוי לאותו "יחד".

"אין שלום בעצמי" – ואיככה ישכון שלום ביני לאחרים!?

ובהגיע העת – אתכנסה לי אליך, טאטע. הכל יעובוני והי יאספני.

יאסף אליך חציי שבחון.

יבוא ויגיע וייראה ויירצה. "בסילוק מחשבה מכל הבלי העולם אליו יתברך, עד שמכל ארבע רוחות העולם שנתפורה דעתו לשם, ישוב מכולם בהתחזקות רצונות טובים להיכלל באחדותו ורצונו יתברך".

לפתע התיינה עיני ואזוני נפקחות אל תוכי, אל חציי הפנימי, וישתוק את דיבוריו החוצה.

ומוחו ולבו הגועשים גלים לא להם, ישקטו סערתם – וינוחו כלי מעשיו ברפיון ובהכנעה. וכל כולו של חיצון זה, ישתאה וישתומם ויכלם ויתבייש ויהא ניצב הכן לפני הדר נשמותי, חציי הפנימי, המביטה לעברו ברחמים ומקדמתו ב"שלום עליכם", כה חיכיתי וציפיתי לבואך אלי.

בהשתרר השקט, יחוש לעתים עייפות או מבוכה. רגיל לעשות, ועתה מה?

יחפש אחר איזה דיבור ואינו. והיא תמתין לו כך בסבלנות בינה לקונה.

כי "על פי רוב בשעת התבודדות ושוב הדעת, רואה בעצמו שאין לו שום מקום ונוסס לברוח לשם ולהתחבא מפגעי העולם בגשמיות וברוחניות, בגוף ונפש ומזון ופרנסה".

יש שסבור יהיה, ברגעים ראשונים של התאחדות פנימה – לפתוח מיד באמירות קודש וספרי קודש ומעשים קדושים הנוחים לה. להחליף עשיות ופעולות שבחון אל כאלה שבפנים. אולי כך לרצוניה ולפייסה, אחר שהותירה לבדה מאתמול. שעריה שוממים, אין עוזר לה, אין מנחם לה.

אולם עד מהרה תשקטו ותהסס אותה. לא זו העת.

מתחיל אפוא לדבר אליה, לספר את לבו, הלא לפעמים כה נשבר ונדכס. כלל לא ידע מכך עד לרגע זה.

ובתוך דבריו לוקחת אותו בידה הקדושה סביב כתפיו ואומרת לו בזה הלשון: "אוי ויטער איז זעהר גיט און, מען רעט זיך אויס דאס הארץ פאר השם יתברך, אזוי ויא פאר איין אמתן גוטן פריינד" (=ומאד טוב הוא, שמדברים את הלב לפני השם יתברך כמו לפני חבר טוב אמיתי).

כאומרת בלשון רבינו הקדוש: הבה נפצה פינו יחד. לא ביני לבינך, כי אם לפני המלך ה'.
"והדברים האלו נכנסו בלבו כאש בוערת ממש, והבין תיכף אשר רק על ידי עצה זאת בוודאי יזכה לכל מה שצריך בעבודת השם, כי כל מיני מחשבות שייסבב היצר הרע בדעתו וכל מיני מניעות שימנעו – כולם יספר לפני השם יתברך ויבקש מאתו רחמים ותחנונים על כל דבר שיעורוהו להיות כראוי לאיש ישראלי באמת" (הקדמה להשתפכות הנפש).

וילכו שניהם יחדיו.

מרגע זה ואילך – ה' שימעה לקולם, תהינה אונך קשובות לתחנוניהם.

"אפלו קשמוּדְרין רק דבור אחד, גם כן טוב מאד... אעפ"י שיהיה בדרך עיקש ופתולות, כמה פעמים בלי טעם וריח... ואפלו אם יכלה פמה וכמה ימים בדבור זה לבד, פעמים אין מספר" – עמוד נא רבש"ע לימינו ש"היה חזק ואמין לדבר אותו תדבור, עד שתרחם עליו ויפתח פיו ויכל לפרש שיחתו" (ע"פ ליקו"מ צ"ו).

היה להם טאטע "לצור מעון לבוא תמיד" וצוה להושיעם. הבט וראה "שהם מקיימים לך עמי בא בתדריך וסגור דלתיה בעדך שהם מתבודדים בינם לבינך ושופכים שיחתם לפניך בכל פעם וחושים בכל יום על אחריתם וסופם האחרון. יהיו על ידי זה בטוחים מכל צד ואויב ומסטרין, כי הם מסתירים עצמם בצל

כנפיה יתברך תמיד. מלא הבטחתך שדברת בהם "וישכן ישראל בטח בדד". שעל ידי בחינת בך והתבודדות, יהיה שוכן ישראל בטח תמיד. אתה ה' לבדך, לבטח תושבים. כי הם שמים מעולם ודיקתם ומבטחם אצלך יתברך על ידי התבודדותם, שעוסקים לסלק מחשבתם מכל ההבלים של זה העולם ולבטל רצונם אליך יתברך" (עפ"י ליקו"מ ברכת השחר ה, אות פו).

היה נא עמם בבואו "לשפט את עצמו ולישב את עצמו על כל דבר, אם כך ראוי לו לבלות ימיו. וכשמתחיל לרחם על עצמו, ומרגיש עניו ודחוק במעשים טובים, וטוען ומתחנן לקרבו לעבודתך ונשופך לבו לפניך בבכי ותחנונים – כמה וכמה יקרה תהיה תפלה זו בעיניך השם יתברך יותר מכל התפלות שבעולם.

ואעפ"י שזה כמה שמתפלל ומתבודד, ונדמה שלא פעל כלל, אעפ"י כל דבור ודבור לא יהא באבד וכלם יהיו מניחים וספורים ונגזרים באוצרותיך יתברך – וסוף כל סוף בידאי יזכה לפעל בקשתו ולהתקרב אליך ית' באמת ולהיות שנה עם אחיו הקשרים והצדיקים (ע"פ לקו"ה תפילין ה).

וחך נא להם את דברי רביה"ק שעל ידי התבודדות בא ישועה" וש"השיחה שאדם שח בינו לבין קונו, נעשה אחר כך גאולה וישועה לבניו".

בצאתנו מן הקודש, חיצון ופנימי שלובי זרוע ולב, יחד נפסעה ונלכה עלי "דרך כבושה מאתך, עד ההשתלשלות שלי, מקום שאני עומד, כפי אשר נגלה לך יודע תעלמות – ובדרך ונתיב הנה תאיר לי אורך ההזיוני בתשובה שלמה לפניך באמת".

וכך אבוא אל הבריה והנבראים, המדברים אלי כדי שאדבר אליהם, ושוב אחזור להיות כה בודד: "פי אני ידעתי. פי גדלת הבורא יתברך אי אפשר לומר לחבור. אפלו לעצמו אי אפשר לספר מיום ליום ההייתה וההתנוצצות של גדלותו יתברך שהיה לו אתמול".

א פונק פון חיות

מוהרנ"ת אמר על דברי השל"ה הקדוש בשירו (מסכת יומא אות קנ) "אין רגע בלא פגע", שכשם ש'אין רגע בלא פגע', כן צריך לקיים 'אין רגע בלא פגע' דהיינו תפילה ובקשה, 'נישטא קיין רגע אן תפלה'

כי תבת 'פגע' יש לה שני פירושים: לשון 'פגע רע' ולשון 'בקשה', ושניהם אחד, כי כשמקיימים 'אין רגע בלא פגע' ובקשה, נצולין על ידי זה מכל 'פגע רע', וחוכין לכל טוב.

מתחם "בצילו נחיה" בימי הקיבוץ הקדוש ראש השנה תשפ"ז לפ"ק

קו מיוחד - 'בצל הקדוש'

כמו כן מוסרים העסקנים הנמרצים על עוד חוליה מפוארת בשרשרת ההכנות לקראת ימי ראש השנה, כאשר בימים הקרובים יופעל קו מיוחד אשר שמו נאה לו - 'בצל הקדוש', בו יופעלו מספר שלוחות. בשלוחה אחת יהיה מענה אנושי על ידי היימישע חסידישע יונגעלייט, אשר יהוו עזר ואחיסמך בליוו וייעוץ אישי לכלל החברים, ובכללם לחברים היקרים הווכים לראשונה לשהות בצל הקדוש בימי ראש השנה, בו ימצאו בעו"ה און קשבת לכל השאלות הצפות והחששות העולות לקראת הנסיעה הקדושה וימי השהות בקיבוץ הקדוש.

כמו כן יהיו שלוחות מיוחדות, בו יוכל כל אחד לרשום את עצמו הן למתחם המיוחד והן לטיסות המאוחדות, וכמו כן להתעדכן בהתקדמות המהלכים.

עקבו אחר המודעות שיתפרסמו בימים הקרובים בסייעתא דשמיא.

•••

טייערער חסידישער מקורב! כולנו יחד מתרגשים ברגשי קודש לקראת ימי הקיבוץ הקדוש, וכאיש אחד בלב אחד נשמח לשהות יחד בצל הקדוש באהבת חברים ורוח הצדיק הנושבת ביננו! התאזר והתאמץ ברצונות כיסופים תפילות ובקשות להיות נמנה בקיבוץ הקדוש בימי ראש השנה הבעל"ט! ומקומך בל יפקד עמנו!

'בשמך יגילון כל היום...'

ואכן תיכף לאחר שהתפרסמו המודעות על פתיחת ההרשמה, כבר נרשמו בשבוע האחרון עשרות מבני חבורתנו הרוצים להבטיח את מקומם במתחם המיוחד, כאשר פרטי ואופני התשלומים מתפרסמים במודעות נפרדות.

כפי שכבר התפרסם ינתן סבסוד מיוחד במחיר לאלו שיירשמו עד לתאריך ט"ז תמוז הבעל"ט, כאשר לאחר תאריך הנ"ל המחיר יעלה.

לפרטים נוספים והרשמה ניתן לפנות לנציגים בכל רחבי הארץ, או לרכו הראשי: 0527168452

•••

טיסות מאורגנות יחד

בשבוע האחרון אף התבררנו על פתיחת ההרשמה לבני החבורות החפצים לטוס יחד באהבת ודיבוק חברים, הטיסות המיוחדות ינוהלו בסייעתא דשמיא על ידי נציג מטעם חבורתנו בתאום מלא עם סוכני הנסיעות.

כפי הנראה כרגע, יהיו בעו"ה שתי טיסות הלוך, וטיסה אחת חזור. טיסה ראשונה ביום שלישי כ"ז אלול בין השעות 13:00 ל- 19:00. וטיסה שניה ביום רביעי כ"ז אלול בין השעות 1:00 ל- 6:00. חזור ביום ד' תשרי שלישי בין השעות 15:00 ל- 22:00 לפרטים נוספים ניתן לפנות לחברנו הר"ר לוי יצחק גודלבסקי הי"ו: 0533148135

•••

ההרשמה בעיצומה!

ההתרגשות הגדולה מורגשת היטב בקרב בני חבורתנו, חסידים ואנשי מעשה המקורבים לרביה"ק אור האורות זי"ע, כאשר לאחר שנות ציפייה ארוכים נזכה בסייעתא דשמיא להתאחד יחד תחת קורת גג אחד בימי הקיבוץ הקדוש ראש השנה הבעל"ט, לשהות באוירה מרוכזת ונעלית בצילא דמהימנותא בימי הרת עולם.

כבר שבועות ארוכים שהעסקנים המסורים עומלים וטורחים ביגיעות גדולות לצורך ענין נעלה זה, כאשר אינם חוסכים שום מאמץ למען יצא הדבר לפועל על צד היותר טוב. ואכן חפץ ה' בידם הצליח ובסייעתא דשמיא אדירה התפשטה חיש מהרה בקרב בני חבורתנו ברחבי ארץ הבשורה המרנינה, על פתיחת ההרשמה למתחם המפואר "בצילו נחיה" לקראת הקיבוץ הקדוש בימי ראש השנה הבעל"ט.

כפי הנשמע מפי העסקנים מדובר במתחם הסמוך ונראה ממש לציון קודש הקדשים, עם חדרי אירוח מפוארים וחדר אוכל מרווח, מותאם ומיוחד לציבור בני חבורתנו יראי ה' חסידים ואנשי מעשה, במתחם גם ממוקם מקווה פרטי מיוחד לבני החבורות.

בעיני רוח נוכל לשער מעט מזעיר את הרוח דקדושה אשר תשרה ביננו, עת נתאחד כולנו כאחד לשהות באהבת חברים מופלאה, או עת נתיישב יחד בסעודת התג ברוח הצדיק החופפת עלינו ונקודת החבר המיוחדת לכל אחד ואחד בפרטיות.

הנה לדודיע לכלל המקורבים מחצרות הקדוש
החוסים בצילא אילנא דחיי, כול נבע מקור הכמה וי"ע
כ בסיעתא דשמיא לאחד יגיעות מרובות

נפתחה ההרשמה

לקראת ימי הקיבוץ בראש השנה הבעל"ט

למתחם הקמפוס הנפלא והמרווח
בעיר הגעגועים אומאן

"בצילו נחיה"

המועד לקהל האברכים המקורבים מחצרות הקדוש
לשדות יחד באור הצדיק מתוך אהבת חברים
באווירה מרוכזת ומשובבת לב בכל הדעות
הרדבת הדעות ושלוות הנפש

מחיר מיוחד לנפש:
\$ 680 כולל אש"ל מלא ומקווה
במשך כל ימי השהות בצילא הקדוש
המחיר המיוחד הוא רק לרשמים עד פיו תמוז הבעל"ט

הזדרזו להירשם בהקדם
אצל נציגי החבורות ברחבי הארץ
רכו ארצי:
הר"ר מרדכי בירוהאק 052-716-8452

"ובכן צדיקים יראו וישמחו וחסידים ברינה יגילו"

בס"ד

המבורה
המרינה כל
הסדישע
יונגעלייטן!

היינאגע רבי בצל בונפין יה"סייזן